

Exedræ Ecclesiasticæ Sive Concionvm Moralium ... t. ...

In Dominicas totius anni

Schrötter, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1688

XXXII. In Dominica III, Post Pentecost. Quis ex vobis habet centum oves, & si perdiderit unam ex illis, nonne dimittit nonaginta nove[m] in deserto, & vadit ad illam quæ perierat, donec inveniat ...

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56320](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56320)

CONCIO XXXII.

IN DOMINICA. III. POST PENT.

Quis ex vobis habet centum oves, & si perdidit unam ex illis, nonne dimittit nonaginta novem in deserto, & vadit ad illam quæ perierat, donec inveniat eam. Luc. 15.

ARGUMENTVM.

Ovis errabunda reducta.

I.

Niverſa inter animalia nullum prope miſerius ovicula à grege exorbitante, A. Cœtera in errore, ac devitiſ ſeſe reflectunt, cubilia propria ac præſepia ſibi revocant, ad eadem ultro recurrunt; ovicula ubi ſemel deviare occæperit profundiores ſubit uſque & uſque labyrinthos; quoad tandem feris in prædam cedit lycaonibus.

tramite juſtitia, & declinavimus ad devia iniquitatis, ac injuſtitia. *Vnusquisque in viam ſuam declinavit.* Alius in viam Cain, qui ſelleos in fratrem gerit animos; Alius in Balaami devia, dum amore lucri, à tramite recti exorbitat, Alius in viam Aſſyriorum, voluptatem ſectando; alius in viam Ægypti, avocato à cœleſtibus animo, forenſibus curis ſeletorum devovendo. *Omnes nos quaſi oves erravimus.*

Sed numquid qui cadit non reſurgit?

Loquor cum Jeremia Vate, *aut qui averſus eſt, non revertetur?* Numquid Paſtor bonus de reducendo pecore ſuo inerrante omnem curam cogitationemque deponet? O im-

Hanc in nobis infelicitatem deplorat Iſaias Vates: *Omnes quaſi oves erravimus, inquit, unusquisque in viam ſuam declinavit.* Erravimus à paſcuſ æternitatis, à grege Sanctorum, à

Ha. 53. 6.

men-

mensam Pastoris nostri clementiam! ò dignationem ineffabilem! Deponant sanè opiliones ceteri, non item Pastor bonus animarum nostrarum. Reliquit is nonaginta novem in deserto, & venit quæsiturus perditam. Deseruit non perduelles duntaxat Angelos, sed & à fidelibus, nos reducturus, recessit. Expendamus id pensulatiùs; atque ut amorem erga eum, fiduciamque concipiamus, quâ ratione id præstiterit videamus.

*Ovis re-
ducenda-
rum modi.*

Narratio ac Partitio.

*Belo. lib. 3.
Nat. h. c. 8.*

II. Authore Petro Belyacensi accepimus in Caspia oves inter alias reperiri præstantissimas. Quippe & candore, & proceritate nostratibus multò supereminet, cornibusque grandioribus unâ omnes armantur. Verùm opilione paululum recedente, aut stertente, in tantum exerant, ut sæpius intra mensem vix inveniantur. Ad eas itaque reducendas triplici utuntur artificio.

Imprimis clamore, ac voce illis usitata *Cevona* convocare satagunt. Cum enim huic vocabulo, perinde ac nomini proprio afficiantur, eodem illas tum ipsi opiliones inclamant; tum upupas, plittacos, cornices edocent idem proferre, quas illis palantibus emittunt, artificiosa illa voce revocaturas.

Si hac ratione nihil evincunt, aliam ad eas reducendas viam ineunt. Est inibi, ait idem, arbor duo duntaxat poma in annum proferens ab

indigenis *Cykeræ* nuncupata. Hujus fructus, & foliorum odorem eminus percipiunt, & ubi ubi fuerint, cum festinatione ad ea recurrunt. Pastores itaque si quando voce operam se ludere vident, hos fructus, aut ramos ipsorum in proximo suspendunt, & hoc artificio allicere satagunt.

Tandem nec voce, nec fructibus in eum finem quicquam proficientibus, opiliones illi pelles earum induunt, vocem *bebe cevona* effingunt, & quâ errasse suspicantur, insequuntur. Oves eminus audientes, aut etiam videntes Opilionem hoc habitu, illusa artificio, perinde ac ad sororem accedunt, comitanturque haud invita.

Mira profectò est hæc dexteritas, ac industria horum opilionum; verùm si cuiquam ea suspecta sit, cordentissimè illam suspicere potest in Pastore optimo animarum nostrarum.

§. I.

*Quærit Pastor bonus oves perditas
inclamando.*

III. Hic imprimis voce sua advocat palabundos, in eumque finem Vates, perinde ac aves, ad reducendum exorbitantes emittit. Itæ ad sacrorum codicum silvam, & inaudientes plurimas illarum ejus ore occinentes: Revertere, revertere ovicula ad pastorem tuum, ad ovile tuum, ad Dominum Deum tuum.

*Ovis erran-
dum re-
ducitur
voce.*

Ibi

Ibi parte ex una clangit Malachias: *Malach. 3.7* Revertimini ad me, & ego revertar ad vos dicit Dominus. Vos me respicite, & ego vos in oculis meis feram; vos redite ad me, & ego approximabo vobis; vos jugum meum subite, & ego exaltabo vos. Ibi parte ex alia occinet Isaias: *Isa. 46.8.* Redite pravariatores ad cor. Recordamini prioris seculi, quoniam ego sum Deus, & non est ultra Deus, nec est similis mei. Reducite in memoriam, quomodo vos paverim quadraginta annis in deserto, & in terram hanc fluentem lacte, ac melle in manu extensa introduxerim. Recordamini prioris seculi, & redite ad cor. Revolvite in quantis prodigiis, & mirabilibus vos de servitute ferrea eduxerim; in quanta bonitate, ac clementia vos rebelles, ad me conversos, antea admiserim, in quanta potentia ab hostibus vestris defenderim: & redite pravariatores ad cor.

Dei misericordia in peccatore revocando. *Jer. 3. v. 1.*

Ibidem, aliis missis, canora imprimis voce modulatur Jeremias. Vulgo dicitur, si dimiserit vir uxorem suam, & recedens ab eo duxerit virum alterum, numquid revertetur ad eam ultra? Numquid non polluta, & contaminata erit mulier illa? Tu autem fornicata es cum amatoribus multis, tamen revertere ad me dicit Dominus, & ego suscipiam te. Ut ut conspurcata es immunditiis tuis, ut ut secundum concupiscentias tuas deflexeris, ut ut à me Pastore tuo averfa fueris, audi vocem meam, revertere, suscipiam te; & convertam faciem meam ad te, Et rursus replicat idem: Revertere revertere virgo Israel ad civitates tuas istas. Usquequo delitiis dissolveris filia vaga? Usquequo salubria fugi-

Jer. 31. 27.

tas, noxia sectaris? Usquequo aures aperis Orco, claudis caelo? Usquequo voluptatibus litabis. Revertere, revertere.

IV. Audiit has voces ille, qui de se cecinit: Erravi sicut ovis qua perii. Nam ubi à Nathan Vate errorem suum quantumvis in umbra parabola propositum intellexisset, extemplo in se reversus exululavit: Peccavi Domino. Heu me miserum quò deveni, in quem labyrinthum incidi, quantis me obnoxium reddidi periculis. Peccavi. Ignosce Domine, parce Domine, miserere Domine.

V. Audiit has voces longissimè exerrans Augustinus, & respuit. Quadam enim die ingressus hortum, iuxta arborem in terra procubuit, positisque juxta se S. Pauli Apostoli Epistolis, inibi vocem inaudit: Tolle lege, tolle lege. Surgit, aperit librum, incidit in verba ad Romanos scripta: Non in commestrationibus, & ebrietatibus, non in cubilibus, & impudiciis, non in contentione, & amulatione, sed induimini Dominum nostrum Iesum Christum. Hæc ubi verba perlegit, meditatur, perpendit, cordi imprimi, ad suum charum Alipium accurrit, matrem plorantem, ac de sua salute sollicitam convenit, solatur, totamque se Deo mancipat.

VI. Audiit ille extremè desperatus, & jamjà lupis avernibus in offam cessurus Hic eò furoris, ac dementiæ prolapsus fuerat, ut profligata omnîpe salutis, ac vitæ famioi, jam ortum, jam cœlū in necem suam adjuraret. Et cū votis suis

Ps. 118.

S. Aug. Conf. l. 1.

Rom. 13. 13.

Exemplum desperati reducti.

fuus necquicquam se evincere adverte-
ret, frustra que Furias reciprocatis
solicitallet postulationibus; corporis
animaque suae interitum, quem à ma-
logenio sese impetraturum desperave-
rat, vel per malitiam à Diis se obten-
turum praesumpsit, Eructat itaque ple-
nis faucibus in eos bilem suam, illo-
rum sedibus, ac regnis propalam re-
nuntiat, idque unice precatur: Si Ju-
piter nondum inerimis es, vel unum
detorque fulmen. En caput attollo,
feri, qui altos fulminare assolles mon-
tes. Si nimis depressum, ac humile e-
tiamnum videtur, votis supra astra
effero, eò propius conterendum. Ru-
dentibus, quibus me ad inferos de-
trahas opus non est, festino ultro, &
ut primum vinculum, quo anima ju-
gata est corpori, rescideris, me praeci-
pito. Praestat me in Cimmeriis illis
ignotum versare tenebris; quam af-
flictum, enervatum, desputum per fa-
miliares abambulare Penates.

Quis ad tam impurioris vomitus
totis artibus non inhorreat? Quis ali-
ud quidpiam sibi imaginabitur, quam
aut fulmine trifurco prosternen-
dum, aut terra dehiscente ad Tartara
praecipitandum? Et ecce quae nova
non molitur Amor, missis fulminibus
sagittas adaptat, cordi ipsius, non jam
in mortem, sed vitam infingendas.
Quippe furore, ac dementia debac-
chanti allapsa caelitus vox est: *Non po-
teris perire, quia charitate perpetua di-
lexi te.* O infinitam! ò incomprehen-
sam! o super eminentem Domini Dei
nostri in nos perditos bonitatem! *Non
poteris perire.* Utut millies tua impie-
tate Orcum meritis es, superest eti-

annum tibi locus veniae, patent vis-
cera misericordiae; *Respice. Nolo
mortem peccatoris, sed ut magis conver-
tatur, & vivat.* Non potes perire.
Etsi tua contra te in supplicium sem-
piternum instigant crimina; multo
potentius veniam mea exorant vulne-
ra, tua demerita meis pensantur me-
ritis. Vive itaque, & vale, quoniam
non potest perire. Stupeant caeli, ex-
palleat Orcus, congaudeat justus, eri-
gatur iniquus, ad tam immensae mi-
sericordiae dignationem; & cum praeci-
fato perditio, jam resipiscente ad has
voces, intonet unusquisque: *Miseri-
cordias Domini in aeternum cantabo, quia*

*benignus, & misericors est, patiens &
multa misericordiae, & prestabilis super
malitia Dominus Deus noster.* Laben-
tem erigit, properantem ad interi-
tum silit, titubantem solidat, des-
peratum in spem animat, quin & relu-
ctanti identidem gratiam obtudit.
Quia benignus & misericors est.

VII. Suppari etiamnum digna-
tione bene multis in clamat: *Revertere,
respice, suscipiam te.* Ego vocavi te no-
mine tuo, meus es tu, ne memineris pri-
orum, & excelsa non intuearis, appre-
hendam manum tuam, noli timere vermis
Jacob. Si te affligit peccatorum
tuorum enormitas, mea te
erigat Bonitas; si percellit Ju-
stitia, consulatur Misericordia;
Patrem accede, ne Judicem susti-
neas. *Revertere suscipiam te.*

Ah quisquamne superest tam praeci-
fatus, quem adeo piæ non flectant,
& emolliant voces? Quisquamne,
qui ad illas non resipiscat, & ad Pa-
trem revertatur? Perpendite quæso

M m si

Isa. 2. 13

*Dei miseria
cordia*

Isa. 41. 14

*Christi D.
bonitas*

si Proto-parentinoſtro ex paradyſi delictis proturbato dictum fuiſſet, veni, & redi, patet oſtium gratiæ recipiam te, quo curſu, ac promptitudine ſeſe non recepiffet? Revolvite ſi vox iſta ad aures fulminatorum, vel ſemel tota alaberetur æternitate, quanto velociore cervis properarent, quanto perniciores aquilis advolarent, ſeſe poſternerent, gratiam exorarent. Vah & nos explodimus oblatam, & ad ſathanæ, ac mundi offucias intendimus. Videamus ne ſero nimium ſapiamus, & tum primum reſpiſcere velimus, quum ad oſtia perditionis conſtiterimus.

§. II.

Bonus Paſtor oves errabundas fructibus revocare nititur.

*Moſes abter
reducendi
ovis*

VIII. Optimus animarum noſtrarum Paſtor, ſi hac ratione nequicquam evicerit, ad alterum modum in Caſpia cum irrationalibus ovibus uſurpari ſolito convertitur. Habet & ipſe in horto eccleſiæ ſuæ plantam, duplici fructu perinſignem. Arborem dico ſcientiæ boni, & mali; qua rationales oves ad vitam æternam proficiant; non vero cum Eva in perniciem abutantur. Nam cum fructum ſcientiæ boni illis ingerit, id eſt beatitudinem, ac nunquam occidua vitæ beatitudinem proponit, efficit ut ſolito loculentius percipiant illa ſupernæ felicitatis, quanta ſint gaudia, atque inardescant illic abſiſteret, ubi ſe ſperant, ſine fine gaudere.

Rurſum vero fructu altero prolato,

id eſt ſcientia mali infuſa; efficit, ut eorum oculi ſalubrius, quam Evæ ad vanam Alatoris Tænarii ſponſionem aperiantur; quatenus expendant illud perpetuum perfidorum incendium, illam pœnæ recrudescantis arumnam, illam diſtricti iudicii romphæam terribilem, ut videant haudquaquam e-mentita eſſe fugacia illa tantali poma, Ixionis rotas, Titii vultures, ſed acerbiora multo in peccatorum ſterquilinio computreſcentes manere ſupplicia; ut revocent à tot ſæculis ibi uſtulari Cainum, alioſque, nec ullum ſtatuendum tormentorum terminum; & ita timore concuſſi ſeſe ad ſaniora recipiant conſilia, è teporis exurgant ſandapula, peccata prioris vitæ diluvio pœnitentiæ expiant, Chriſtoque Deo, ac Domino ſuo jurata eius mandatorum custodia ſe mancipent.

IX. Ne hac in parte adducendis teſtibus (quorum innumerum prope gregem hac vira revocatum cogere poſſem) immorer, unum omnium loco adduco Bogyrim Bulgariæ regem. Hic ſub tempus Michaelis Imperatoris Orientis bello potens, alios inter captivos abduxit methodium, monachum celeberrimum. Quem cum auდიſſet in arte pictoria verſatiffimum, eundem imperio coëgit, ut aulam ſuam horrendis beſtiarum imaginibus efferaret. Præſtavit id ſcite Appelles ille, verum quum omnium oculis ſatisfaceret, efferro ſummati quidpiam feritatis in omnibus deſſe videbatur. Urgit ergo, & quod omnium iudicaret terribiſſimum, adumbret. Admover manum Methodius, & diſtricti iudicii faſces, Erebiq; horrenda ſupplicia vivaſſimis

*Inferni
conſideratio
vocat à peccato*

*Bogyris Rex
unde reſpon-
dit Cedren. &
Baron t. 10. p.
16.*

simis animata coloribus Regi spectanda proponit. Stupet is, qua viri artificium, qua mysterii horrorem, quidque ea sibi velint sciscitatur? Tum ille: Rex serenissime, ut te in aeternum vivere percipio, sic una mortalem nosse. Exiguam nobis curriculum vitae, Author naturae circumscripsit, aeternum aut gloriae, aut confusionis, & interitus; Ubi enim hinc excesserimus ad hoc tribunal vel inviti cogemur. *S. tatutum est enim omnibus hominibus semel mori, & post hoc iudicium.* Cū enim multorum crimina impunita, & plurima justorum merita in hoc saeculo irremunerata maneant; haec urna dispensabit justis praemia, impiis aeterna decernet supplicia. Tunc enim in hos effundet omnem iram suam, & furor irae ejus apprehendet eos. Tunc mittet eos in locum tormentorum, in stagnum ignis in labyrinthum inextricabilem poenarum. Ibi cruciabuntur oculi, visuri spectra ipsa fronte millies mortem ingeneratura; ibi aures percepturae stridores, fremitus, ululatus, blasphemias, maledictiones &c. Ibi nares foetore opplebuntur intollerabili; Ibi gustus, aut siti excrucietur inexplicabili; aut saginabitur sulphure, piceque, flamma etiamnum eliquante; ibi totum corpus ignis vivacissimae flammæ nunquam extinguendae depopulabitur; Ibi futura mors semper reviviscens, & vita semper moriens; Ibi abyssi miseriarum omnium simul collectarum. His visis, auditisque salutaris timore percussus Princeps, ejurata perfidia, ac perversa vivendi licentia castigata, meliori se vitae redonavit,

Et tu forsitan indurate peccator his lectis, ac fide certa creditis etiamnum exerras post vestigia foedissimorum haedorum (affectuum) tuorum? Etiamnum divitiis fugacibus mendicitatem mercaris perpetuam? Etiamnum monumentanea voluptate supplicia nunquam hebetanda, aut finienda consciscis? Resipisce dum tempus est, altumque tibi imprime extremarum miseriarum synopsis, & si umbram reformidas, rem ipsam magis timere, ac cavere satage.

§. III.

Bonus Pastor se ipsum ovibus assimilat ut reducat.

X. Si demum dicantur Opiliones illi in Caspia similitudinem sibi inducere ovium suarum, fecit id profecto Christus Assertor noster, quum ex sublimi regia sua, ac Divinitatis curuli in haec ima descendens habitu inventus ut homo, omnes nos quasi oves inerrantes insecutus est.

Quod ut planius evadat relegite quaeso vestigia ipsius, ac finem, intentionemque viarum ipsius discutite.

Offendetis eum forsitan jacentem inter animalia in praesepio, audietisque aliis sub similem hominibus vocem emittere lamentabundam: A. A. A. Hanc si minimè percipitis, interpretabitur eam vobis Doctor Gentium dicens: *Fidelis sermo & omni acceptione dignus, quia Christus IESVS venit in hunc mundum peccatores salvos facere.* Certum, ac indubium axioma est, omni-que studio, ac gratiarum actione acceptandum, oraculum dignissimum fide, &

M m 2   amplexu,

Hebr. 9.27.

enim omnibus hominibus semel mori, & post hoc iudicium.

Descriptio
poenarum
inferni

Modus
tor-
tius red-
cendi oves
errabundas

1. Tim. 1. 15.

amplexu, finem totius Oeconomiae Christi extitisse, ut peccatum aboleret, peccatoresque salvos faceret. Hinc ipse: *Non veni vocare justos, sed peccatores. Et: Non est opus valentibus medico, sed male habentibus.* Tolle morbos, tolle vulnera mendicus erit medicus; tolle similiter peccata, & nec opus nobis erit Christi adventu, & passione. *Fidelis sermo &c.* Nunquam incorporatus fuisset, nisi peccatum Adæ præcessisset.

XI. Arbitremini ultra meantem jam in judeam, jam in Galilæam, ac finitima regna, salientem in montibus, transilientem colles, & indagante quidnam sibi velint tot itinera? Quo se movet immobilis plenitudo? Quo accedit, aut unde recedit, quo plena sunt omnia? Cur ascendit, & descendit, habitus suscipit, formas variat, mutat officia? Reponet D. Chrysologus: *Vt te mutet in melius, ipse suatories mutat, & immutat officia.* Et quia diu circumcuraverat, ut diriperet, ac devoraret inimicus; nunc necessario circummit, ut te vindicet, & eripiat Christus. *Venit Filius hominis in hunc mundum, ut dissolvat opera diaboli;* ait dilectus Domini Discipulus. Et quia notaverat, quod is circummeat quærens quem devoret; ait intra se Vindex animæ: meæ Itanefathanas orbē lustrat, insidias struit, affectibus se accommodat, ut subvertat, ac dissipet; circumibo & ego pariter, ut ædificem, & plantem. Si ille venena instillat, ego pharmaco salutifero mederi adnitar; si ille ad captivandas animas Protheum assumit, ego multo insigniores haud detrectabo metamor-

phos, eos vinculis exempturus. Lequar cum Magdalena de amoribus castis, cum adolescentibus avidoribus de thesauris, cum piscatoribus de sagena, cum turba famelica de alimonia cœlesti, cum prefractis de mortis incertitudine, brevitate vitæ, gehennali incendio. *Vt te mutet in melius &c.*

XII. Comitemini ad ipsum Calvariæ jugū, videte inter bina hærentem ligna, vepribus toto confossum vertice, & inquirete quid portendat? Regeter Hipponensis Præsul: *Propter ovem perditam Pastor ejus nonaginta novem dimisit in montibus, & eam quærens lucidaicis laceratus est vepribus.* Cum eam errabundam inter vepres deliciarum, ac senticeta divitiarum quæreret, fieri haud potuit, quin aculeos persensu titer.

XIII. Figite gressum, mentemque in eodem colle, seiscitamini quid sibi velit dira illa manuum pedumque instipite extensio? An non loculento est argumento, quod non sit abbreviata manus Domini ad salvandum, An non ad indicandum, quod manum semper habeat porrectam ad sublevandum, ac recipiendum? An non ut oves toto Calvariæ quiescant in colle, magnus ille Pastor virgæ innixus, eaque armatus excubat; edicens lupis, ut abstinent, ne vim baculi hujus malo suo velint experiri?

XIV. Inaudietis in eodem stipite quærelas ipsius ex imis deductas præcordiis sitim intensissimam indicantes. Expendite rursus cum præfato Authore quid sitiat, apud quem est fons vitæ. Nonne ipse est, qui olim contentiosissimis in templo vocibus univer-

Matth. 9. 23

Christi D. zelus.

S. Chrysal. ser.

Joan. 3. 8

Aug. in ps. 118. ad finem

Christus
Fons Aqua
viva

Ioan. 7. 37.

Zach. 13. 1.

Isa. 12. v. 3.

Christus
quid sitis
in cruce!

August. in
Ioan.

fos ad se invitabat: *Si quis sitit veniat ad me, & bibat?* Nonne ille est, qui Samaritanæ mulicri lympham haurienti; mysticam aquam, & qua semel hauista ab omni exinde siti esset immunis polliceri potuit? Nonne ille est, de quo vaticinatus Isaias Vates: *Erit fons patens domui Iacob.* Nonne ipse est, qui per Moysen Synaiticas rupes in perennem aquæ scatebram eliquavit? Nonne ejusdem nutu Samson, Quum in ipso victoriæ æstu siti exaresceret, aperto aridæ maxillæ molari, fontem elicit? Nonne hic per Angelum Agar ancillæ siticulosa in regione scaturiginem aquarum aut aperuit, aut demonstravit? Verè hic puteus admirationis altus, sed uberrimus; de quo pollicitus Vates: *Haurietis aquas in gaudio de fontibus Salvatoris.* Quid igitur necesse erat sitim inter cruciatus profiteri, inbecillitatemque naturæ prodere?

Ajo sitis hæc non tam aquæ fuit, quam salutis nostræ. *Quid sitis,* ait S. Pater Augustinus, *o Domine de cruce nihil dicis, & de siti clamitas? Sitio.* Et respondet in persona ejusdem: *Sitio vestrum gaudium, vestram fidem, vestram salutem; & plus animarum, quam corporis mei cruciatus me tenent.* Neutiquam vulgarem ambio lympham, qui in præcordiis meis foveo scatebram aquæ vivæ, vestram inardesco salutem; vestras absorbere anhelo animas, ne eas Tartarus deglutiat.

XV. Denique jam vita functus vultus lateris, quod multò in antecessum inhibere poterat in nostræ salutis rationes inferre voluit; ne post

mortem quidem à redemptione cessaret; opesque, quas nemo suspicatus esset liberalissimè profunderet; ac omnibus ad se recipientibus ostium referaret. Ita Venerabilis Beda in in hunc locum: *Vt in mystica corporis arca fieret ostium in latere, & intrarent omnia animalia, que in diluvio peccatorum peritura erant.* Quemadmodum per illud diluvium inundans peccatum signabatur; ita per illam Noe cymbam Christus figurabatur. In ostio illius, ex latere posito, quisquis recipiebatur, ex cataclysmo solipes enatabat, & in istud lateris dominici quisquis intrat salutem sibi polliceri potest.

Beda l. 1.

XVI. Quis itaque tam immensam Pastoris nostri in nos charitatem, ineffabilemque bonitatem non stupeat? Quem non totum extra se rapiat, impotemque sui efficiat?

Si ditissimus, potentissimusque mortalium pecus quodpiam in tantum deperiret, ut maximis corporis sui impendiis, ac vigiliis suum redderet; si fugientem à se insequeretur belluam, & recalcitranti blandiretur; si stertentem in sinu foveret suo, an non aut amentis, aut amoris prodigio imputaretur? Quantum igitur istud charitatis indicium, Dominum universi in tantum deperisse genus humanum, ut similitudinem naturæ ejus assumpserit, de eo reducendo tantopere allaboraverit; & etiamnum à se fugitantem hominem inclamet, beneficiis alliciat, eidem blandiatur, in sinu protectionis suæ foveat, &c. O quantum hic amor discrepat à cura, ac sollicitudine nostra rerum e-

tiam vilissimarum;

XVII. Saul quum asinas triduo in-
 1. Reg. 9. 5. quivisset, nec invenisset, ait ad pue-
 rum; *Revertamur, ne forte dimiserit
 pater meus asinas, & sollicitus sit pro no-
 bis.* Non valent tanti pecora, & anx-
 ietates nostræ; revertamur.

Tutelares item Genii quum tem-
 1er. 51. v. 9. pore aliquo, irrito eventu in Babylo-
 ne reducenda desudassent, dixerunt
 ad invicem: *Curavimus Babylonem, &
 non est sanata derelinquamus eam.*

At piissimus Assertor noster con-
 vet, & in maxima patientia præstola-
 tur reditum nostrum. Vidit, cheu, me,
 aut quempiam alium, ab ipsis prope
 incunabulis post concupiscentias me-
 as ferri, inhiantem occasionibus pec-
 cati, infatuatum vanissimis cogitatio-
 nibus; quas toto animi conatu profe-
 quebar, in summa oblivione salutis
 meæ, & in tantis erroribus benignis-
 simè tolerare, ac revocare errantem
 dignatus est.

Et ego, aut quispiam alius perspe-
 cta tanta hujus Pastoris bonitate, ac
 clementia etiamnum de ea ambigem,
 aut repellendum me confugientem ad
 eum mihi persuadeam? Fieri potest,
 ut is, qui tantopere in clamat, qui tan-

ta profundit, seipsum immutat, ut ac-
 cedentem non recipiat? Citius insti-
 tor quæsitus, & inventus despuat mer-
 ces; citius venator prædam cum labore
 prehensam dimittet, citius cælum, &
 terra in suum reditura chaos; quam
 Christus hunc titulum deperditurus:
Hic peccatores recipit &c.

XVIII. Ergo ò dilecte JESU, Pa-
 stor animæ meæ, de me totum des-
 perans, de tua bonitate confidens, in
 te me totum conjicio. Spero veniam
 à te, quia misericordissimus es; grati-
 am, quia benignissimus; gloriam, quia
 liberalissimus, auxilium, quia po-
 tentissimus; consilium, quia piens-
 tissimus; solatium, quia dulcis-
 simus; perseverantiam, quia fidelis-
 simus. Et ut peccatorum meorum
 multitudo, ac enormitas me percellit;
 attamen id me consolatur, quod pec-
 catores respicientes recipis; quod
 non vis mortem peccatoris, sed magis
 ut convertatur, & vivat. Dum itaque
 spiro, in te spero, novissimumque
 hunc halitum meum esse percipio:
 JESU tu es spes mea, tu es tota fiducia
 mea & virtus sacratissimæ passionis
 tuæ salus mea. Da ut non confundar,
 quoniam speravi in te. Fiat. Fiat.

CON-